Realităţi tiraspolene

FABULA ŞI MORALA

*** Astăzi Iuda nu se mai vinde pentru arginţi. – A trecut la relaţii barter**

Era ora prînzului. Nevastă-mea, abia ştăpînindu-se, aştepta cu lingura în mînă momentul cînd odrasla noastră va binevoi să continue procesul de alimentaţie. Cîte linguri încă? se tînguia feciorăşul. Urmă sentinţa: "Zece!" Fără a aştepta deznodămîntul, ieşii în pripă din bucătărie.

Revenii peste un sfert de oră. Pe marginea mesei ce purta urmele unui dezastru ecologic rămăsese o felie de pîine albă. A doua zi am constatat că felia de pîine s-a uscat nitel, şi-a pierdut mirosul şi nu mai era în stare să aţîţe pofta. O zărcam ba pe dulăpior, ba în paneraş. Între timp pesmetul începu să se acopere cu un strat de mucegai.

Într-o bună zi, întorcîndu-mă de la serviciu, dădui nas în nas cu soţia care scotea căldarea cu gunoi. O oprii: "Pesmetul ala... Poate avea rost să facem ceva din el". Propunerea mea fu tratată cu indiferenţă: "Nu-ţi fă probleme. Şi apoi nici lapte nu avem".

Aveam în faţă doi domni. Veniseră dintr-un sat din apropierea Tiraspolului cu rigămintea de a-i ajuta să redacteze textul unei adresări colective către mareşalul Şaposnikov. Pe feţele lor citeam o sinceră îngrijorare, aşa că eram botărît să-i ajut cu ce-oi putea, chiar dacă am anumite rezerve faţă de astfel de adresări trimise cu sutele în diferite instanţe.

Îmi întinseră textul. Făcui cîteva corectări de ortografie. Motivele adresării însă îmi scăpau, de aceea le cerui o declaraţie de intenţii. Păi, Moscova transmite că, cică, populaţia Transnistriei îl vrea pe Iakovlev la conducerea Armatei a 14-a. Vrem să demonstrăm că nu toată populaţia crede aşa". Sesizînd în spusele lor o notă de umilinţă, le propusei într-o doară: "N-ar fi mai bine să cerem retragerea trupelor imperiale de pe teritoriul Moldovei?" Unul din interlocutorii mei mă privi oarecum suspicios şi declară: "Noi nu vrem să ne băgăm în politica mare". Celuilalt ideea îi păru bună, însă prea categorică.

Ne aplecarăm din nou asupra textului. "Scrieţi aici că armata contribuie la aţîţarea vrajbei interetnice. Hai să formulăm altfel: susţine tentativa de dezmembrare a Moldovei, se amestecă în treburile interne ale unui stat suveran. Au n-am fi oare noi în stare să ne împăcăm cu ruşii de nu ne-ar încurca armata?" Primul domn se încruntă şi nu mai scoase nici o vorbă. Al doilea ezita, solicitînd iarăşi un ton mai puţin dur.

Am mai schiţat cîteva variante, fără a ajunge la vreo înţelegere. În cele din urmă îmi pierdui cumpătul: "Ce să mai vorbim de ruşi, barem moldovenii de s-ar împăca între ei. Pe voi, iată, vă doare inima pentru Moldova, pe cînd mulţi consăteni de-ai voştri au votat la 1 decembrie pentru Maracuţa şi r.m.n. Dar parcă în alte sate sînt numai oameni de treabă?" Al doilea domn, derutat complet, mă dojeni: "N-ai dreptate, tinere. N-a votat nimeni. Toate-s minciuni". Primul îşi întrerupse, în sfîrşit, tăcerea: "Dar nu mai avem cu cine vorbi aici. Poate ne ajută C.Cum îi zice? Gheorghe şi mai cum, nu ţii minte?", se adresă el însoţitorului său, ridicînd receptorul. Intervenii: "Ce poate fi mai simplu? Adresaţi-vă: domnule C." Mă privi fără a mă vedea, apoi formă numărul. "Gheorghe Batcovici? Noroc. Ăsta e Ion Nicolaevici. Am nevoie de dumneata. Unde ne putem întîlni?"

Zăpăcit complet, ieşii din cabinet, ferindu-mi privirea de cele ale vizitatorilor. Regretam amarnic cele întîmplate. Sufeream, a cîta oară, eşec, încercînd să pătrund universul spiritual al românului transnistrean. Între timp mi se făcuse foame şi o luai spre casă. Era deja ora prînzului.

Stelian DUMITRAŞCU
Tiraspol